

Vážky

Tu ve slunci, tu ve stínu
nad vodou hraje vážek třpyt;
hle topas, safír, aksamit
sed vmžik na spící květinu.

Při bouři v ňadrech leknínu
pod bílým listem najdou skryt;
a ve slunci, zas ve stínu
nad vodou hraje vážek třpyt.

Ve žití kal a hlubinu,
ó pěvče, nechtěj potopit
své nadšení, svůj vzlet a cit,
svou duši stkanou z rubínů!
Hle, ve slunci a ve stínu
nad vodou hraje vážek třpyt.

Norec

Juž ke dnu stoup, svět pod vodou jej klame.

Tam světlo, které v hlubině se láme,
kol fantastických zjevů reje tvoří,
na rybích šupinách tu zlatem hoří,
tam rubíny plá, jak sta rudých očí
se medúz tykadla a řasy točí,
vše plane v duhách, ve prstencích sličně,
jež v spirálách se třesou ustavičně;
i sáhne hloub v ten magický svět vrší,
a z této ještě drahokamy prší!
Však nahoře to podívaná jiná,
při denním světle vše jest shnilá třtina,
rmut černý, medúz měkká hmota slizká,
jež v matném šedu odporně se blýská,
a trochu písku se skořepin změtí,
s kterými sotva zahrají si děti.
Ten zázračný svět, chycen jež má v hrsti,
je shnilou travou, štěrkem jen a prstí.

Ó básníku, zda jinak se ti děje?
Tůň duše tvé se jak tůň moře chvěje,
plá, svítí, hoří, míhá se a vzkvétá;
však chraň se, obrazy a epiteta
v dlaň skutečnosti vložit neúprosnou,
hned setřeš pel a svit a barvu rosnou,
a zbudou ti jen ošumělá slova.
Čím to jen, v písni že jsou zase nová,
zas kouzlo staré nítí, že v nich kryje
se, paprsk v moři, stará poezie?

Zda iluzí to svatou, všemohoucí?
Či proto, norče, cítíš hrud' výš tlouci,
když moře toho ty se hroužíš ke dnu,
že naděj na perlu máš – aspoň jednu?

